

som Eksempler, og de have dog deres fulde naturlige Begrundelse og forekomme mig i høj Grad berettigede.

Fremdeles vilde det ærede Medlem endvidere nævne, at Flertallet her foreslog adskillige helt nye Forhøjelser, som Toldkommissionens Flertal ikke har fundet nødvendige. Der nævnte det ærede Medlem atter alle disse Poster, som ere til sammen 7, men som, rigtig regnet, ikke blive flere end 6, idet Jærnbanevogne, Bagagevogne, Passagervogne og andre Vogne kunne betragtes som een Post. Hvad er det saa for Ting? Det er saadanne Ting som Trækul, der udelukkende er optaget for Befolkningens Skyld for at skaffe en hel Del fattige Mennesker i Jylland en Indtægt ved denne Fabrikation. Det samme gælder om ildfaste Sten, med Hensyn til hvilket der er kommet en Opfordring fra Egne i Landet, hvor der fabrikeres ildfaste Sten, og hvor den fattige Befolkning kunde have Fordel af at have Beskyttelse derpaa. Det er disse rædselsfulde Ting, Flertallet har villet gøre. Det har kun villet give Beskyttelse paa saadanne Steder, hvor der virkelig gjordes Gavn derved, og hvor intet Menneske kunde have Skade deraf.

Naar saa det ærede Medlem i Dag talte om, at der findes en hel Række af Indførselsforbud, vil det ærede Medlem virkelig blive mig Svaret skyldig paa, hvad dette er for en hel Række. Der eksisterer slet ikke nogen saadan hel Række; det er kun i det ærede Medlems Fantasi. Der kan være Toldsatser, der ere for høje — godt — saa kunne vi nedsætte dem — men at der virkelig skulde være Toldsatser, som skulde kunne betegnes som Indførselsforbud, det tror jeg ikke, han kunde nævne et eneste Eksempel paa. Men det kan forklares nogenlunde ved, at det ærede Medlem aabenbart ikke forstaar at bedømme sig selv. Thi naar det ærede Medlem kalder sig konservativ og i Dag udtalte, at han var en konservativ Mand, vil jeg tilstaa, at saa tror jeg ikke, at det ærede Medlem kender sig selv rigtig. Det kunde endda være. Men der er en Udtalelse, som jeg maa tage frem og sige et Par Ord om. Det er en Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem i Gaar, og som var højst karakteristisk. Den er ganske vist allerede i Dag imødegaaet af det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) og det paa en fuldkommen rigtig og tilstrækkelig Maade. Jeg vilde have ønsket, at det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds havde taget Lære af en saa klar og virke-

lig sanddru Fremstilling af Forholdene, som fremkom fra det ærede Medlem, og saa havde sagt: Ja, jeg har taget Fejl; det var en Fejltagelse, jeg sagde noget, som aabenbart ikke var rigtigt, men jeg havde ikke tænkt mig rigtig om. Men det gjorde det ærede Medlem imidlertid ikke. — Jeg har i det hele taget, tror jeg, aldrig nogensinde hørt, at det ærede Medlem har erkendt, at han har taget fejl i nogen Udtalelse. Det eneste, det ærede Medlem gjorde, var, at han erklærede, at han ikke havde sagt „altid“ men kun „i Reglen“; men det har han i Virkeligheden, idet han har sagt „overalt“. Det var denne famøse Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem i Gaar om, at det var lykkeligt for et Land, naar Indførslen oversteg Udførslen, man kunde være vis paa, at det var det samme som en særlig Fremgang i national Velstand. Jeg tilstaa, at det var mig en „Godbid“ at høre en saadan Udtalelse. Thi af alt, hvad jeg har hørt af Nationaløkonomi, har jeg dog ikke hørt noget værre. Det er dog i den Grad selvfølgelig, at der ikke kan være nogen Mulighed for, at dette skulde være rigtigt. Den Indførsel, man har, skal dog, hvad enten den er stor eller lille, betales. Det ærede Medlem kom ogsaa i Dag med nogle, jeg tilstaa, meget kuriøse Eksempler paa, hvorledes man vilde kunne faa en meget stor Fordel ved Indførslen. Han sagde det ikke, men det kunde — efter hans Ord — tænkes anført, at der f. Eks. laa en lille kostbar Perle i en Æske, uden at man havde gjort Regning paa den. Det Eksempel, han nævnte, forekommer mig i alt Fald i højeste Grad kuriøst. Naar man ser paa Tingen, som den virkelig er, er det klart, at den indførte Vare skal betales, og hvis Indførselen overstiger Udførslen, er det Overskuddet af Indførslen, som Landet skal betale. Derom kan der ikke være mindste Tvivl. Hvis man har opdyngtet en Del Rigdomme, som England ganske vist har, saa kan man taale, et Overskud af Indførsel i nogen Tid. Men det er ganske naturligt, at man som god Nationaløkonom maa bestræbe sig for, at det gaar lige op. Den sunde Sans siger dog, at Fordelen netop maa være at udbringe, hvad Landet ejer og har, til saa store Værdier som muligt og udføre, saa meget som muligt. Men hvis man vil lægge Vægten paa, at Indførslen skal blive den største, vil man ende med en bundløs Gæld.

Jeg skal derefter endnu kun tillade mig et Par Bemærkninger over for det